

El preu dels anys

Un relat de: [rbbarau](#)

Els anys no havien passat al nostre favor. El temps va retornar-nos l'egoïsmes que havíem oferit al món, transformant-lo en soledat i en tristor. Ara els meus somnis eren grisos: com la meua vida, que era tant indiferent com la de molts altres. Passava el temps observant el món des de les meves finestres de vidres foscos. Observant vides de gent que m'era, inclús, més desconeguda que jo mateixa.

La televisió grinyolava de vegades, però no li feia gaire cas.

Vaig haver d'admetre que m'havia equivocat, que estava condemnada a morir sola. Els dies passaven amb penes i treballs mentre jo em penedia de tot...

La vida m'estava fent pagar el meu mal humor. Es complien tots els mals presagis i les profecies malestrugues del meu destí. Ara sola només podia enfrontar-me a mi mateixa i només tenia temps per pensar. El vent i els mobles m'ho deien, a la nit. Em feien por. Em feia por que la gent em descobrís. La meua felicitat feia molts anys que havia quedat oblidada... jo havia continuat caminant, fent veure que no m'importava deixar-la enrera en el meu camí... i així, cada cop menys àgil, vaig seguir avançant. Cada cop més insegura, menys satisfeta... L'orgull m'anava corroent a poc a poc... tot fallava... tot matava, fins que va arribar el dia. Va arribar el dia en que em vaig adonar que ja era massa tard per rectificar... Va arribar el dia en que vaig veure que pel món havia mort però que seguia viva. Ja no tenia res a fer... ja havia tancat massa portes que ja no es podrien obrir mai més. La meua vida ja no tenia cap sentit, tret de torturar-me.

Bebia massa. Ja no em feia cap efecte

Plorava alcohol que em cremava les galtes.

No rebia compassió de ningú, i de tota manera potser tampoc l'hagués acceptat: la meua vida havia estat marcada sempre per l'orgull, i a la meua edat no era fàcil canviar.

A tu, en canvi, ja t'era igual. Tenies massa anys al damunt, i les orelles massa vermelles. Tenies el somriure amarg i els ulls tant cansats que feien fàstic. Les teves mans eren tant luxurioses com sempre, i massa grans. Havies estat tant triomfador que es feia estrany veure com havies perdut la batalla amb tu mateix... que era la que realment valia la pena guanyar. Malgrat tot, seguies sent tu, per això et seguia admirant... només per com et deies...